

er. Arvingerne vare i Reglen paa Stedet og Kreditorerne ligesaa. Nu er der den store Forskjel, at Arvingerne meget ofte ere fraværende, ere i andre Verdensdele, og hvad vil det saa ikke sige, at Kreditorerne henvises til at søge deres Tilgodehavende hos saadanne Personer, der have givet Møde her paa Skifte ved Fuldmægtig og have faaet deres Arv oversendt; de kunne give Kreditorerne, som man siger, en god Dag. Men dertil kommer, at der er en meget væsentlig Forskjel paa den gjældende Ret og Skiftelovgivning, som den vil blive efter Kapitel 4. Der er nemlig den Forskjel — jeg forudsætter den Bemærkning, at Kapitel 4 handler om Boer, der behandles af Skifteretten — at efter den gjældende Ret kan et Bo ikke sluttet af Skifteretten, uden at Kreditorerne betales. Det staar ligefrem i Lovens 5—2—14, og er Noget, som Enhver kjender. Denne Artikel siger, at før Nogen kan arve, skal al den bortskyldige Gjæld, som befindes rigtig, betales. Det er den gjældende Ret; men nu bestemmer Kapitel 4, at i Boer, hvor Arv og Gjæld vedgaas, ere Arvingerne raabige over, hvorledes Boet skal behandles, altsaa naar der ikke er umyndige Arvinger, have Arvingerne Ret til at forlange, at Skifteretten skal slutte Boet, uden at der udstedes Proklama, og uden at Gjælden betales. Det gjør en ganske overordentlig væsentlig Forskjel, thi man kan altsaa tvinge Skifteretten til at række Haand til, at Arvingerne tage Boet og overlade til Kreditorerne, hvorledes de ville komme til deres Ret. Det forekommer mig, at der er fuld Grund til at se noget mere paa Kreditorernes Interesse, end man hidtil har gjort. Det er jo ikke givet, at Arvingerne ville benytte en saadan Lovregel til at snyde Kreditorerne, men der er en Mulighed for, at de kunne gjøre det, og derfor forekommer det mig, at man bør stille Kreditorerne saa heldigt som muligt. Hvad jeg her har antydet, tror jeg ikke kan benegtes, thi det fremgaar ligefrem af Bestemmelserne i §§ 51 og 52. Den eneste Forskjel er den, at naar Proklama er udstedt, kan Boet ikke sluttet, førend Kreditorerne tilfredsstilles, eller der gives dem Sikkerhed; men hvor der ikke er umyndige Arvinger, beror det paa de myndige Arvinger, om de ville have Proklama udstedt eller ikke, saaledes at det altsaa beror paa dem, om de ville betale Kreditorerne, førend de tage, hvad der er, eller om de ville tage, hvad der er, lade det spredes for alle Vinde og saa overlade til Kreditorerne at søge dem pro rata, efter som de have taget Arv til. Jeg kan ikke finde det billigt og forsvarlignt overfor Kreditorerne efter de Grunde, der ere anførte. Jeg tror, at man har set for meget paa Arvingernes Ret eller paa Systemet; man har set for meget paa, hvad der nu en Gang er gjældende Ret og passer ind i Systemet; men jeg tror, det er Noget, især naar det er flere hundrede Aar gammelt, som dog maaske kunde trænge til For-

andring. Foruden den væsentlige Forskjel, som Kap. 4 saaledes viser os, at der vil blive i Kreditorernes fremtidige Stilling, tør jeg ogsaa bede erindret — det er egentlig Noget, der hører hjemme ved Forslaget under Nr. 50; men det maa være mig tilladt at nævne det her — at Lovforslaget giver en særlig udvidet Afgang til privat Skifte. Hvor Skifteforvalteren har Boerne i Hænde, tør man i Reglen antage, at han vil forstaa at vaage over, at der ikke sker saadanne Transaktioner, at Kreditorerne — rent ud sagt — snydes; men naar der aabnes Afgang til privat Skifte, navnlig i alle smaa Boer, efter Lovforslagets § 7, saa bliver Reglen i allerhøjeste Grad uheldig. Vi maa erindre, at efter § 7 skal et Bo, der har en Masse af under 200 Rd., ikke under offentlig Skiftebehandling, og det bliver altsaa her en aldeles ukontrolleret privat Skiftebehandling. I alle saadanne smaa Boer, hvor der jo altid er en Del Smaaregninger, kunne Arvingerne — det er maaske nogle fattige Døvele — komme og tage de Stumper, der er, og saa kunne Kreditorerne se, hvor de faae deres Penge. Dertil kommer den store Frihed, der indrømmes efter § 74, hvilken Paragraf jeg haaber vil blive vedtagen. Naar vi der indrømme Arvingerne selv at handle med Boer, vilde det være en Forurettelse mod Kreditorerne at henvisse dem til senere Søgmaal. Denne Forurettelse ligger aabenbart for, naar blot, som jeg nævnte før, en Arving er fraværende, i Amerika eller andetsteds. Den Kvotabel, der falder paa en saadan Arving, vil i Reglen være tabt. Jeg vil ikke drive Exemplerne paa Spidsen; men jeg skal dog ikke undlade at gjøre opmærksom paa, at, naar vi ikke ville gaa ind paa det solidariske Ansvar, som Kap. 4 af de myndige Arvinger ligefrem benyttes til Bedragerier. Der hører jo, naar et Bo kommer for, ikke Andet til, end at de myndige og tilstedeværende Arvinger erklære: Vi vedgaa Arv og Gjæld, selv om Boet er fuldstændig insolvent, staar det i de myndige tilstedeværende Arvingers Magt at vedgaa Arv og Gjæld, tage, hvad der er og reise bort, og saa ere Kreditorerne henvisste til at søge dem pro rata. Der blev før talt om Kreditforholdene; jeg tror netop, at § 53 ligefrem vil svække navnlig mindre Folks Kredit, fordi en Mand, naar han først lærer denne Regel at kjende, som Menigmand hidtil ikke har kjendt, vil resonnerere som saa, jeg tør ikke risikere at kreditere den Mand. Saaner han imod Bevis, saa kan han forpligte Arvingerne, En for Alle eller Alle for En, men i det Hele vil det svække Kreditforholdene, naar Kreditorerne vide, at de i Tilfælde af Dødsfald ikke kunne holde sig til hele Boet eller de enkelte Arvinger in solidum, men risikere et besværligt og maaske umuligt Søgmaal mod Arvingerne. Den ærede 4de Landsstingsmand for